

CRASH

DAVID E. STEVENS

CRASH

UITGEVERIJ MOZAÏEK, ZOETERMEER

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Ontwerp omslag Bas Mazur
Vertaling Daniëlle Langerak

ISBN 978 90 239 9438 1
NUR 332

Oorspronkelijk verschenen bij Monarch Books, een imprint van Lion Hudson plc, Oxford,
Engeland, onder de titel *Resurrect*. © 2012 Lion Hudson plc

Engelstalige uitgave © 2012 David E. Stevens
Nederlandstalige uitgave © 2013 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

I De terugkeer

1

Vertrek

Tien meter lange, blauw met witte straaljagers scheerden door de schemerige hemel en joegen het gevechtsvliegtuig van twintig ton als een op hol geslagen neushoorn naar de landingsbaan. Met kleine correcties hield commandant Josh Logan de F-18 Super Hornet onder controle. Deze toestellen, die op de grond zo lomp en onhandig waren, veranderden na het opstijgen in sierlijke, elegante roofvogels.

Josh was onderweg om het splinternieuwe gevechtsvliegtuig af te leveren aan een eskader aan de westkust. Dit was een routinevlucht – geen bijzondere klus – maar het was heerlijk even achter zijn bureau vandaan te komen en het luchtruim te doorkruisen.

De Hornet, met een waarde van vijftig miljoen dollar, was gemaakt door Boeing, de fabriek die hij zojuist achter zich had gelaten. Hij was opgestegen op het internationale vliegveld van Saint Louis, waar de luchtverkeersleiders de gevechtsvliegtuigen zo snel mogelijk bij de commerciële toestellen vandaan wilden hebben. Ze hadden Josh dus als eerste toestemming gegeven op te stijgen. Daaraan had hij maar al te graag gehoorgegeven, en hij liet zijn toestel met zestig graden klimmen. Hij glimlachte toen hij bedacht dat de toeschouwers door zijn steile vertrekbaan de naverbrander als een komeet door de lucht zagen schieten. Als kind was hij al dol geweest op achtbanen. Gevechtsvliegtuigen voelden net zo, alleen dan zonder baan eronder.

Terwijl hij het landingsgestel introk zag hij iets in zijn oog-

hoek – een kleine beweging met een lichte vibratie. Snel keek hij op de meters, maar daar zag hij niets om zich zorgen over te maken.

De roodstaartbuiser trok zijn vleugels in en dook omlaag, maar het was al te laat. Met een snelheid van bijna vierhonderd kilometer per uur sloeg het landingsgestel tegen hem aan, met als gevolg een explosie van veren en een haarscheurtje in een brandstofleiding, die onder hoge druk stond.

Toen Josh boven de drie kilometer hoogte kwam, schakelde hij de naverbranders van de Hornet uit en liet het toestel wat minder steil klimmen. Hij keek op zijn radarscherm, bewoog de cursor met de muis in de gashendel en besepte plotseling dat hij, net als veel anderen, gewoon op een computer zat te werken. Er waren wel een paar verschillen: zijn bureaustoel was een harde schietstoel en zijn telefoon was een microfoontje in zijn zuurstofmasker. Gewone kantoren waren niet zo lawaaierig en de meeste bureaustoelen stonden niet voor een paar honderd, met zeventigduizend toeren per minuut draaiende, titanium schoepenradbladen.

Zijn kantoorpak was een groene, brandwerende overall met daarover een G-pak dat strak om zijn buik en benen zat. Bij een scherpe bocht blies het pak zich op, zodat het bloed terug naar zijn hoofd werd gedwongen en hij bij bewustzijn bleef. G-pakken zijn geavanceerde technische staaltjes, maar in Josh' ogen waren het een soort groene cowboypakken. Hij had nooit op een paard gezeten, maar je installeren in een gevechtsvliegtuig was misschien wel vergelijkbaar met het zadelen van een gespannen viervoeter. Beide beloofden een wilde rit en beide konden zich ontdoen van hun berijder.

Nu zag Josh op de instrumenten voor zich dat het toerental van de linkermotor afnam, maar niet zo veel dat hij zich er zorgen om maakte.

Hij vroeg het Kansas City Center om aanwijzingen voor zijn vlieghoogte.

Daar antwoordde men: 'Hornet Nul Zeven, klim verder en blijf op vliegniveau vier-zeven-nul.'

Josh herhaalde de hoogte, gevolgd door 'roger'. Eigenlijk moest hij antwoorden met 'wilco', een afkorting voor 'will comply', wat letterlijk 'ik zal gehoorzamen' betekent. Net als de meeste piloten gebruikte Josh deze term echter nooit. Waarschijnlijk was dat omdat piloten niet gehoorzaam willen zijn.

Terwijl hij de zonsondergang tegemoet vloog realiseerde hij zich dat als het perfecte leven bestond, hij het had gevonden. De marine had hem al snel promotie gegeven en hij was getrouwd met een geweldige vrouw. Zijn vrienden zeiden voor de grap altijd dat het na de huwelijksreis alleen maar slechter werd. Na de passie van de afgelopen nacht – ze hadden hun eerste trouwdag gevierd – wist hij dat ze ongelijk hadden.

Het enige vervelende van deze ochtend was dat ze het weer over kinderen hadden gehad. Ze hadden afgesproken een jaar te wachten en nu waren ze precies een jaar getrouwd. Hij had er niets over gezegd, maar voor zijn vrouw was hij een open boek. Zij was er klaar voor, maar hij niet en toen hij wegging was ze ongebruikelijk stil geweest.

'Ik ben een testpiloot,' zei hij hardop tegen zichzelf. 'Ik heb in oorlogen gevlogen en op vliegdekschepen geland.' Hij zuchtte. 'Maar kinderen opvoeden...'

Op veertien kilometer hoogte zette hij het onderwerp van zich af en genoot van het uitzicht. Zijn 'kantoor' was dan klein, maar in tegenstelling tot veel andere kantoren had het een raam, en niet zomaar eentje. Door het ronde raam kon hij alle kanten op kijken en slechts een centimeter plexiglas scheidde hem van de koude, ijle lucht die met meer dan negenhonderd kilometer per uur langs suisde.

Onder luid gebrul van zijn motoren joeg hij de ondergaande zon achterna. Zoals altijd won de zon het, maar nu hij bijna op geluidssnelheid vloog, kon hij hem bijna bijhouden. De zonsondergang, die gewoonlijk een kwartier duurt, duurde nu wel een uur. Met tachtig procent van de atmosfeer onder zich zag hij een oogverblindende zonsondergang in alle kleuren van de re-

genboog. Boven zich was het dode, pikzwarte heelal. Sterren keken zonder te knippen op hem neer, zonder de door de atmosfeer veroorzaakte schittering. De zwarte koepel eindigde in een smalle strook diep paars en dat paars verliep in oneindige tinten blauw van het donkerste marineblauw naar hemelsblauw tot een smal streepje turkooise. Uiteindelijk sneed een explosie in heldergele, fel oranje en rijke, diepe rode tinten de hemel in tweeën.

Josh genoot van de pracht en de eenzaamheid op deze grote hoogte en wist dat hij de komende jaren niet veel van dit soort momenten zou meemaken. Als tweeëndertigjarige commandant had hij het grootste deel van zijn vluchten achter zich. Hij zou het vliegen echt missen... op de nachtelijke landingen op vliegdekschepen na. Een twintig ton wegend gevechtsvliegtuig landen op een bewegend vlak, niet groter dan een tennisveld, was het vreemdste dat hij in zijn leven meer dan eens had gedaan. Door het donker zag je alleen de lichten van het schip, en het voelde bijna als een computerspel met een hoog risico: één fout en je was dood.

Een bekende stem schudde hem wakker uit zijn dagdromen. Bitching Betty – zoals veel piloten de stem van het automatische waarschuwingssysteem noemden – waarschuwde hem toen de computer een probleem opmerkte dat zo snel mogelijk verholpen moest worden. Met haar kalme, zwoele stem zei ze de vreselijkste woorden uit haar gelimiteerde vocabulaire: 'Brand in de linkermotor. Brand in de linkermotor.'

Josh kon zijn oren niet geloven en hij riep een paar scheldwoorden terwijl hij de linkermotor uitschakelde. Met een druk op de knop sloot hij de brandstoftoevoer af. Toen drukte hij op de brandblusknop, waardoor een straal halongas in de motor werd gespoten. Toen hield hij zijn adem in en wachtte.

En hij wachtte nog langer.

Het leek wel een eeuwigheid, maar in werkelijkheid duurde het slechts een paar seconden voordat het waarschuwingslampje uitging. Josh blies zijn ingehouden adem uit en zag dat zijn nu enkelmotorige vliegtuig veel snelheid verloor. Hij liet de

overgebleven motor wat sneller draaien en trok de neus omhoog.

Kansas City Center vroeg: 'Hornet Nul Zeven, we zien je dalen. Wat is de reden?'

'Centrum, Nul Zeven, brand in de motor. Dit is een noodgeval. Ik moet zo snel mogelijk landen.'

'Hornet Nul Zeven, brandstof en zielen aan boord?'

Waarom zeiden ze toch altijd 'zielen' in plaats van 'mensen'? Het was standaard jargon, maar Josh kreeg er altijd kippenvel van.

'Ik heb voldoende brandstof, en ik ben alleen. Leid me naar het dichtstbijzijnde vliegveld met een landingsbaan van minimaal twee kilometer.'

De luchtverkeersleider van Kansas City Center antwoordde snel: 'Het dichtstbijzijnde vliegveld is Kansas City, tien graden rechts, over honderdvijf kilometer. U kunt direct landen.'

Josh draaide licht naar rechts en keek op de meters voor zich. De rechtermotor en de hydraulica zagen er goed uit. Hij had voldoende brandstof, maar uit gewoonte keek hij op de meter. 7.000 pounds. Wacht... dat kon niet kloppen. Nog geen minuut geleden was het nog 8.000! Terwijl hij keek sprong de digitale meter naar de 6.900. Nu begreep hij wat er was gebeurd. De brand was veroorzaakt door een groot brandstoflek! Hij keek hoe snel de brandstof verminderde en rekende uit dat hij nog tien minuten de tijd had voordat de brandstoftank leeg was. Het was maar goed dat hij had opgelet tijdens de wiskundeles. Adrenaline was funest voor je IQ, en de adrenaline spoot inmiddels door zijn aders.

'Center, Hornet Nul Zeven, brand is veroorzaakt door brandstoflek. Ik heb nog maar tien minuten. Ik moet dichterbij landen. Alles met minstens een kilometer landingsbaan.'

De luchtverkeersleider klonk even gespannen als Josh toen hij zei: 'Nul Zeven, even geduld.'

Josh versnelde en stuurde het toestel omlaag. Dit was een race tegen de klok. Nu er brandstof lekte wilde hij niet dat zijn overgebleven motor nog heter werd. Aan de andere kant kon hij de

brandstof maar beter gebruiken voordat het allemaal was weg-gelopen.

‘Hornet Nul Zeven, er is een klein vliegveld in de buitenwijk van de stad, negentig kilometer verderop met een landingsbaan van bijna anderhalve kilometer.’

‘Goed.’

‘Hornet Nul Zeven, draai naar rechts tot koers twee-negen-vijf. Daling naar eigen inzicht. We verwijderen al het verkeer tussen u en het vliegveld. Weer ter plekke is bewolkt met een hoogtegrens van vierhonderd meter.’

Josh liet het vliegtuig nog steiler dalen en versnelde tot 830 kilometer per uur. Het voelde meer als een val dan een daling. Hij paste zijn koers nog eens aan en keek voor de zoveelste keer op zijn brandstofmeter. Misschien had hij net genoeg om het te halen.

Nu was hij toch wel blij dat hij voor zijn nieuwe baan niet vaak meer in een gevechtsvliegtuig zou hoeven stappen. Het testen van nieuwe toestellen was slechts een bijzaak. Zijn echte baan was programmamanager voor de volgende generatie robot-gevechtsvliegtuigen: *Unmanned Combat Aerial Vehicles* ofwel UCAV's.

Center gaf hem over aan de naderingsverkeersleiding. Hij vloog nu met een snelheid van 400 knopen en kreeg toestemming het snelheidslimiet van 250 knopen onder de drie kilometer hoogte te breken.

Twintig kilometer bij het vliegveld vandaan daalde hij de wolken in en ruilde hij de zonsondergang boven de wolken voor de duisternis daaronder. Omdat het zo donker was had hij alleen de instrumenten voor zich om te navigeren. Plotseling zei Betty emotioneel: ‘Brandstof laag. Brandstof laag.’ De adrenaline begon weer te stromen en hij was dankbaar voor zijn Heads-Up Display, waardoor de groene letters en symbolen drie meter voor hem leken te zweven zodat hij naar buiten kon blijven kijken. De technologie werd door de piloten altijd ‘pure magie’ genoemd – de vaste term voor dingen waarvan ze niet wisten hoe het werkte.

Hij brak door de onderkant van de wolken en hoewel het

donker was kon hij aan de landingslichten tien kilometer voor zich zien dat de naderingsverkeersleider goed werk had verricht.

De naderingsverkeersleider gaf hem de frequentie van de verkeerstoren en voegde er 'succes' aan toe.

Hij bedankte haar, schakelde over naar de frequentie van de verkeerstoren en trok de gashendel terug om te vertragen.

De verkeerstoren gaf hem onmiddellijk toestemming te landen. Josh kende de naam van dit vliegveld niet, maar hij zag dat het in een buitenwijk lag. Onder hem lag zo ver hij kon zien het continu uitbreidende netwerk van straten en verlichte huizen. Voor zich zag hij de kenmerkende rode zwaailichten van de reddingsdiensten naast de landingsbaan.

Hij vertraagde naar 250 knopen en liet het landingsgestel en de vleugelkleppen uitklappen. Het was nog maar zes kilometer naar de landingsbaan. Hij ging het toch nog halen!

Terwijl het landingsgestel uitklapte hoorde Josh een vreemde bonk en beide lampjes voor 'brand in de motor' gingen aan. Hij keek op en zag een oranje gloed in zijn achteruitkijkspiegels. Nu hij langzamer vloog kon hij de vlammen tussen de kielvlakken van de staart goed zien. Het openen van de klep van het landingsgestel moest lucht in de motoren hebben geduwd, waardoor de brand was opgelaaid. Zijn brandblusser was leeg en het toestel kon elk moment ontploffen. De noodprocedure in dit geval was duidelijk: vluchten. Maar hij vloog boven een bewoond gebied en het was nog maar een klein stukje naar de landingsbaan.

'Kom op, schatje,' zei hij tegen zijn vliegtuig. 'We zijn er bijna.'

Er stonden brandweerwagens klaar om het vuur te doven zodra hij op de landingsbaan kwam.

Het was nog geen minuut voor de landing toen hij plotseling voelde dat de snelheid te snel afnam. Hij duwde de gashendel naar voren, maar er gebeurde niets. Maar hij had nog 1000 pounds brandstof! Met een vreselijk gevoel in zijn maag besefte hij dat de vlammen de brandstofleiding doorgebrand moesten hebben.

Betty voegde er nonchalant aan toe: ‘Rechtermotor. Rechtermotor,’ toen zijn andere motor in brand vloog.

Nog maar drie kilometer naar de landingsbaan... maar het hadden er net zo goed driehonderd kunnen zijn. Gevechtsvliegtuigen van twintig ton waren niet bepaald zweefvliegtuigen.

Toen leek alles in slow motion te gaan. Hij wist dat dit prachtige, splinternieuwe vliegtuig over vijftien seconden de grond zou raken en de vuurbal zou brandend metaal en grafiet tot een paar kilometer wegslingeren. Er waren te veel lichten onder hem en elk licht was iemands huis, iemands leven, iemands gezin. Het kleine vliegveld lag midden in de buitenwijk van de stad. Hij kon er niet uit springen en het toestel laten neerstorten. Nog niet.

Hij keek naar de grond en zag een klein, donker gebied ongeveer een kilometer links van hem. Geen licht, dus geen huizen. De groene symbolen van zijn HUD gaven zijn traject weer, of in zijn geval, het punt waarop hij zou neerstorten. Als hij een bocht maakte, zou hij het toestel misschien precies op die donkere plek kunnen laten vallen. Hij draaide het vliegtuig weg van de landingsbaan. Omdat hij zeker wilde weten dat de gewonde Hornet niet zou draaien, moest hij zo dicht mogelijk bij de donkere plek zijn voordat hij zijn schietstoel gebruikte.

Nu de motoren stilstonden hadden de mensen in de verkeerstoren vast gezien wat hij van plan was. Hun laatste bericht was: ‘Succes en Gods zegen.’

Toen de laatste motor steeds langzamer ging draaien begon de hydraulische druk af te nemen. Het vliegtuig reageerde langzaam, alsof het boos was omdat Josh het bij de landingsbaan vandaan stuurde en Josh moest grotere stuurbewegingen maken om het stervende gevechtsvliegtuig onder controle te houden.

Om zijn afdaling te vertragen moest hij de neus omhoog houden, maar het toestel begon te schokken en schudden toen de motor bijna afsloeg. Als dat gebeurde zou het toestel gaan draaien en omlaag vallen. Aan beide kanten waren huizen en onder zich zag Josh een helder verlicht voetbalveld, waar blijkbaar een wedstrijd aan de gang was. Tegen zijn instinct in drukte

hij de stuurknuppel van zich af, waardoor hij sneller daalde, maar zijn snelheid behield. Toen hij dertig meter was gedaald, merkte Betty zinloos op: 'Hoogte. Hoogte.'

Nog een paar seconden.

Rode hydraulische vloeistof spoot over de vleugel als bloed uit een doorgesneden slagader terwijl Betty haar laatste woorden zei: 'Elektronica. Elektronica.'

Nu de hydraulische druk was weggefallen begon de straaljager plotseling naar rechts over te hellen. Terwijl hij het deed besefte Josh al dat het geen zin had de stuurknuppel naar links te duwen. Zijn Hornet was doodgebloed.

Hij liet de onbruikbare stuurknuppel los en greep de geelmet-zwarte hendel tussen zijn knieën.

Direct werd de bol van plexiglas weggerukt. Tegelijk trokken de banden om zijn schouders, middel en benen strak, waardoor hij stevig in zijn stoel vast kwam te zitten. Met de kracht van dynamiet ontplofte de lading van de schietstoel en Josh voelde zijn lichaam in elkaar gedrukt worden toen de stoel omhoog schoot. Toen hij uit de cockpit was startten de raketmotoren onder hem en werd hij de nachtelijke hemel in geschoten.

De ontsnapping gebeurde niet zoals de ontwerpers hadden bedacht. Hij was te laag en te schuin. De raketgestuurde stoel probeerde recht op te komen terwijl hij wegschoot bij de bijna op zijn zij liggende straaljager. Hij scheerde met meer dan honderdvijftig kilometer per uur door de boomtoppen, waardoor zowel takken als botten braken. Omdat de eenvoudige sensoren van de stoel voelden dat de grond niet ver weg was, werd de parachute automatisch geopend. Die werd echter direct aan stukken gereten. De restanten raakten verward in de takken en Josh werd opgehangen als een marionet. Hij klapte tegen een boom en zijn bewusteloze lichaam gleed als een lappenpop naar de grond. Zijn bloedvaten werden samengeknepen door de shock terwijl zijn hart vocht tegen het bloedverlies door de interne bloedingen.

Een halve kilometer verderop steeg een kokende wolk van oranje en witte vlammen op boven het bos toen het vliegtuig